

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 276/2019
19.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Миленка Перића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11223/10 од 05.07.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1186/18 од 22.01.2019. године, у седници већа одржаној 19.03.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Миленка Перића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11223/10 од 05.07.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1186/18 од 22.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 1К 11223/10 од 05.07.2018. године, окривљени АА и окривљени ББ, између осталих, оглашени су кривим због извршења кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које кривично дело је суд окривљеном АА изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 5 (пет) година, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде не изврши ново кривично дело, а окривљеног ББ је осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, без електронског надзора, осим у случајевима прописаним законом који одређује извршење кривичних санкција. Окривљени су ослобођени дужности плаћања трошкова кривичног поступка, те је одређено да исти падају на терет буџетских средстава. Такође, окривљени су обавезани да на име судског паушала плате износ од по 10.000,00 динара, свако понаособ, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде. На основу члана 422. тачка 3) ЗКП, наведеном пресудом је према окривљенима АА и ББ, одбијена оптужба да су као саизвршиоци извршили кривично дело принуда из члана 135. став 2. у вези става

1. у вези члана 33. КЗ. Истом пресудом, на основу члана 422. тачка 3) ЗКП према окривљеном АА одбијена је оптужба да је извршио два кривична дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ. Такође, на основу члана 535. ЗКП, изречена је мера безбедности одузимање предмета, ближе означених у изреци, а у погледу трошкова кривичног поступка у делу пресуде у којој је донета одбијајућа пресуда, одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1186/18 од 22.01.2019. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Миленка Перића, само у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног ББ, па је преиначена пресуда Трећег основног суда у Београду 1К 11223/10 од 05.07.2018. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду, окривљеном ББ због извршења кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 5 (пет) година, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело, док су жалба браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Миленка Перића у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног ВВ, адвоката Вељка Делибашића, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Миленко Перић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2) и 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости износи сопствену анализу и оцену изведених доказа и то првенствено одбране окривљених, као и исказа оштећеног и сведока, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у

побијаним пресудама, закључујући да у конкретном случају намера окривљених није била да оштећеног лише слободе, већ искључиво да оштећени „добије батине“, због слања ласцивних порука супрузи окривљеног АА. У вези тога, бранилац истиче да су критичном приликом, повреде нанете оштећеном независно од његовог затварања у гепек, да нису саставни део противправног лишења слободе, и да је стога суд радње окривљеног, једино могао квалификовати као основни облик кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ, за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног суштински оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представља у смислу цитране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, законом дозвољен разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен, и на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић